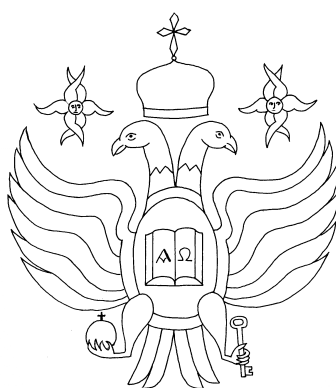

**Scrisoare pastorală a Sinodului Mitropolitan
al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale
la luminosul Praznic al Pogorârii Duhului Sfânt**

Preacuviosului și Preacucernicului Cler,
Cinului monahal și poporului binecredincios din cuprinsul
Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale,
Har, milă și pace de la Milostivul Dumnezeu,
iar de la noi, părintești binecuvântări.

**Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Preacuvioase Maici,
Iubiți frați și surori întru Domnul,**

Sărbătoarea de astăzi, a Pogorârii Duhului Sfânt sau a Cincizecimii, este atât bucuria împlinirii unei făgăduințe pe care Domnul Însuși a făcut-o Sfinților Săi Apostoli, cât și încredințarea că Dumnezeu, prin dragostea Lui minunată, niciodată nu ne părăsește, oricât de păcătoși am fi: „Și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă, ca să fie cu voi în veac, Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște. Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi” (In. 14, 16-18).

De aceea, sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt este cea care ne aduce aminte, an de an, că în Dumnezeu „toate făgăduințele sunt da” (II Cor. 1, 20) și că Hristos, prin Duhul Sfânt, este pururea viu în inimile noastre.

Pentru a ne da seama mai bine de frumusețea și realismul acestor adevăruri să ne gândim la starea pe care au avut-o Sfinții Apostoli înainte și după Pogorârea Duhului Sfânt.

După Înălțarea Domnului cu trupul Său îndumnezeit, plin de slavă și în stare de jertfă, către tronul Preasfintei Treimi, Apostolii chiar dacă aveau „bucurie mare” (Lc. 24, 52), totuși încă nu erau locuiți de curajul mărturisirii lui Hristos Cel înviat. Stăteau „toți într-un loc” (Fapte 2, 1), adică în foisorul de sus în Ierusalim, întru așteptarea Mângâietorului, Care îi „va învăța toate” și le „va aduce aminte toate cele ce le-a spus” Hristos (In. 14, 26). Abia după venirea Duhului Sfânt, în ziua Cincizecimii, în chip de limbi de foc, Apostolii s-au umplut de prezența lui Hristos Cel înviat Care va fi centrul propovăduirii lor. Hristos, din acest moment, a devenit covârșitor de viu în inimile lor. Era în carnea, în sângele lor și ardea în inima lor, așa cum ardea în inimile ucenicilor Luca și Cleopa, în drumul lor spre Emaus (Lc. 24, 32). De aceea, nimic nu îi mai putea despărți de iubirea lui Hristos cel înviat: „nici necazul, nici strâmtorarea, nici prigoana, nici foametea, nici lipsa de îmbrăcăminte, nici primejdia, nici sabia”, „nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nicio altă făptură” (Rom. 8, 35-39).

Prin urmare, putem spune fără nicio șovăială că Hristos a devenit pentru ei conținutul vieții lor. Sau, mai precis, El era viața lor, singura realitate de care se simțeau covârșiti și bucurați, atâta vreme cât credința și dragostea lor era Hristos Cel înviat Care era sensul și împlinirea vieții lor. Nu mai traiau ei, ci Hristos trăia în ei (Gal. 2, 20). Sfântul Apostol Pavel spune că totul e „pagubă față de înălțimea cunoașterii lui Hristos Iisus, Domnul meu, pentru care m-am lipsit de toate și le privesc drept gunoaie, ca pe Hristos să-L dobândesc” (Filip. 3, 8).

Câtă nevoie avem, în această lumea bulversată din toate punctele de vedere, de acest duh și de această stare dumnezeiască a Apostolilor, de care s-au învrednicit după Pogorârea Duhului Sfânt peste ei!

Câteodată ne gândim că acestea sunt niște realități așa de mărețe pentru noi și, în consecință, greu de atins. Însă, dacă am arunca o privire în ograda existenței noastre pământești, am găsi încredințarea că tot ceea ce au trăit Apostolii vom putea trăi și noi, aieveau. Când iubim pe cineva foarte mult, sufletul, inima și mintea noastră, toate sunt pline de dragostea și de bucuria pentru el. Instinctiv și fără niciun efort, simțim că celălalt trăiește în noi, că tot ceea ce facem se raportează numai la el: fie de ne rugăm, fie respirăm, fie citim, fie mâncăm, fie

dormim, fie vorbim, fie gândim, fie ne plimbăm. Toate sunt îmbibate de prezența celui pe care îl iubim, prezență care este ca o lumină pentru noi. Nu putem concepe nicio fisură între noi și cel pe care îl iubim, chiar dacă, în anumite momente, din punct de vedere spațial, este departe de noi.

Acesta este darul iubirii minunate: celălalt să devină viața ta. Iar această realitate nu poate deveni posibilă fără sălășluirea Duhului Sfânt în noi. Duhul Sfânt, Iubirea minunată a lui Dumnezeu, este Cel care ne poate face sufletul ca o candelă aprinsă de credința și bucuria în Hristos Cel înviat. Dacă nu le avem pe acestea, suntem ca niște candelă stinse.

Acesta este darul sărbătorii de astăzi: vindecarea de nesiguranța asupra vieții, prin plinirea făgăduințelor pe care Dumnezeu le face omului, și încredințarea că Duhul Sfânt, prin iubire, credință și prin împlinirea poruncilor, Îl face prezent pe Hristos în viața noastră, spulberând, astfel, singurătatea și egoismul, care deteriorează ființa umană.

Credem și mărturisim cu tărie că omul zilelor noastre, care este din ce în ce mai prins în chingile instabilității și ale însingurării, are nevoie de trăirea acestor adevăruri, pentru a deveni el însuși un vas ales al Duhului Sfânt, pentru a deveni o candelă a bucuriei și a iubirii în Hristos cel înviat, aidoma Apostolilor.

Ne înșelăm dacă credem că iubirea ne vine din altă parte decât din Dumnezeu. El este izvorul a toată iubirea în lumea aceasta. Și unde se trăiește cel mai frumos această iubire? Întâi în familiile noastre care ar trebui să devină niște „mici biserici”, după un cuvânt inspirat al Sfântului Ioan Gură de Aur, în care părinții – mama și tata – să fie ca niște „apostoli”, care luminează sufletele copiilor, prin transmiterea credinței ortodoxe în Hristos Cel înviat. Dacă nu avem grijă de sufletele lor, să nu ne întrebăm de ce viața lor este întuneric și nefericire, atunci când ajung maturi. Din experiența dumnezeoasă de părinți care, la rândul-vă, ați fost copii, știți foarte bine că tot ceea ce sădesc părinții în sufletul și inima noastră de copii, purtăm o viață întreagă. Este zestrea de care nu ne putem și nici nu vrem să ne despartă nimeni și niciodată, atunci când aceasta înseamnă credința în Hristos și buna cuviință. De aceea, părintește și în duh de dragoste, vă îndemnăm să le vorbiți copiilor dumnezeoasă despre credință, despre Hristos, despre minunile, învățăturile, cuvintele Lui dumnezeiești și despre viețuirea minunată a Sfinților Bisericii noastre, pentru că în felul acesta sunteți ca și Apostolii, care, după ce l-au primit pe Duhul Sfânt în ei, au vorbit lumii întregi, fără frică, despre Hristos Cel răstignit și înviat. Și dacă veți face toate acestea, întreaga osteneală de a-i face pe copiii dumnezeoasă credincioși va lua chipul luminii și al bucuriei de care cu toții vă veți bucura. Doar în felul acesta familia dumnezeoasă va fi ca un rai, în care vor fi prezente dragostea, credința, bucuria și pacea lui Dumnezeu.

Apoi, mai putem trăi iubirea lui Dumnezeu în „familia cea mare” care este Biserica lui Hristos, adică fiecare parohie din care facem parte. Doar aici putem trăi cu toții bucuria credinței, șansa de a ne altoi pe Hristos, prin Spovedanie și prin Sfânta Împărtășanie, care ne ajută și ne învață ce înseamnă să trăim în același duh de frățietate, ca astfel, „într-un gând să mărturisim” și să iubim. Dacă încă mai sunt familii triste, distruse din cauza divorțurilor, a infidelităților conjugale, copii părăsiți, abandonati și care stau departe de părinții lor, este și responsabilitatea noastră, a „familiei celei mari”, a celor care credem în Hristos și formăm Biserica cea vie, pentru că nu ne rugăm pentru ei, nu îi învăluim cu atenția noastră, nu reușim să le descoperim dragostea frumoasă a lui Dumnezeu, nu semănăm în sufletele lor suferinde mângâierea și năzuința după bucuria de a fi împreună, părinți și copii, și că nu avem conștiința unității tuturor în Dumnezeu. De aceea, rugați-vă neîncetat pentru orice lacrimă care cade peste obrazul unui copil și care este singur, pentru că părinții lui sunt în străinătate ca să câștige o pâine mai bună; rugați-vă pentru orice mamă căreia îi arde sufletul de dor după copilul lăsat acasă, în țară, în grija bunicii sau a rudeniilor; rugați-vă ca familia să trăiască în chip deplin bucuria de a fi tot timpul împreună și de

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale

a spori în credință și în dragostea lui Dumnezeu; rugați-vă ca să aveți grijă de unitatea familiilor dumneavoastră, așa cum aveți grijă ca trupurile dumneavoastră să nu sufere nicio vătămare; rugați-vă ca Dumnezeu și credința în El, care prin botez au intrat în viața fiecărui copil, să rămână acolo pentru totdeauna; și nu în ultimul rând, rugați-vă ca familia să rămână familie, adică mamă, tată și copii, în România și în Europa.

Iubiți frați și surori întru Domnul,

Așa cum deja a devenit o tradiție bună și de împreună-ajutorare, în această zi de sărbătoare și de întemeiere a Bisericii organizăm o colectă pentru susținerea tuturor proiectelor pastorale, misionare și sociale ale Mitropoliei noastre. De aceea, vă îndemnăm cu toată dragostea, ca fiecare, cum vă lasă inima, să sprijiniți prin obolul dumneavoastră lucrarea misionară a parohiilor, mănăstirilor și a eparhiilor noastre din Mitropolia Europei Occidentale și Meridionale, pentru ca, în felul acesta, după cum ne spune Sfântul Apostol Pavel, „să putem să aducem mângâiere și noi celor care se află în tot necazul” (II Cor. 1, 4).

Să-I mulțumim Domnului pentru toate binefacerile Sale revărsate peste noi și vă îndemnăm cu cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „fraților, bucurați-vă! Desăvârșiți-vă, aduceți-vă mângâiere, fiți uniți în cuget, trăiți în pace, și Dumnezeu dragostei și al păcii va fi cu voi. Îmbrățișați-vă unii pe alții cu sărutare sfântă. Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți” (II Cor. 13, 11-13).

Ai voștri ierarhi și păstori și de tot binele cel spre mântuire doritori,

† Mitropolitul IOSIF

al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale

† Episcopul SILUAN

al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

† Episcopul TIMOTEI

al Episcopiei Ortodoxe Române a Spaniei și Portugaliei

† Episcopul Vicar MARC NEMȚEANUL

al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Europei Occidentale

† Arhiereul Vicar IGNATIE MUREȘEANUL

al Episcopiei Ortodoxe Române a Spaniei și Portugaliei

Data la reședința noastră din Paris, la Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt,
la 31 mai, în anul mântuirii 2015